

РЕШЕНИЕ

№ 5724

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 29.08.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7039** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

А. Д., [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], не е доловен от решение № 880 от 17.06.2013г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Твърди се, че административният орган не е обсъдил и не е преценил задълбочено всички факти и обстоятелства от личната история на кандидата за закрила. Навеждат се доводи, че след инцидент в детството на А. Д. е изпратен на лечение в Германия, но е върнат обратно в страната си, където не живее никой освен брат му. Като основание за получаване на хуманитарен статут се сочи наличието на въоръжен конфликт в А..

Ответникът, председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата. Счита, че анализът на обстановката в А. не обосновава извод да са налице разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г

Прокурорът от СГП се присъединява към позицията на административния орган и предлага оспорването да бъде отхвърлено.

От фактическа страна се установява:

Началото на разглежданото производство е поставено с молбата на А. Д., гражданин на А. с вх. № 179/ 21.01.2013г., изпратена по реда на чл. 58, ал. 4 до Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. Искането за получаване на статут на бежанец и хуманитарен статут е потвърдено с молба с вх. № 297/ 29.01.2013 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] в [населено място], гражданин на А., таджик по етническа принадлежност, сунит, неженен. А. Д. е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване споделя, че е напуснал А. за първи път, отправяйки се за И. преди 3 месеца, нелегално, пеш, по който начин влязъл и в Т.. След престой в И. преминал българската граница не по установения за това ред преди около месец – жалбоподателят е неграмотен и се затруднява да си служи с дати. Цел на пътуването му е Германия, където се надявал да продължи лечението на крака си, започнало в детството му /оспорващият бил на пет години, когато по линия на Ч. кръст е изпратен в Германия, където е извършена операция на крака му/ и което, по препоръка на лекарите, трябвало да продължи след като навърши 18 години.

А. Д. твърди, че е напуснал страната заради войната, взривовете и бомбите, тъй като Ш. е близо до К..

С решение № 3848 от 17.04.2013 г. на оправомощен орган при Д. е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на гражданина на А..

Проведени са интервюта с участие на преводач от език дари по, време на които молителят сочи, че не е осъждан, не е арестуван, завършил е 5-ти клас по време на талибаните, за кратко работел при шивач, на когото помагал. Непрекъснато падащите ракети му попречили да си осигури постоянна трудова заетост. Проблемите му А. произтичат от обстоятелството, че е лице с увреждания, поради което никой не желае да го назначи на постоянна работа. Описва инцидент, при който улицата пред къщата на семейството ум паднала ракета и едно от парчетата разкъсало десния му крак – стигнало се до ампутация. На 5-годишен е изпратен в Германия, където е лекуван 8 месеца. След завръщането си узнал, че баща му е починал и грижите за него поел чичо му. Декларира, че не е бил член на политическа партия или организация, никога не е бил арестуван или задържан в държавата си по произход.

С оспореното в настоящото производство решение № 880 от 17.06.2013г. на председателя на Д. - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличие на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че А. Д. не е бил принуден да напусне А. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Формиран е и извод, че не е налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила.

Решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Той обосновава напускането на страната си с аргументи извън приложното поле на ЗУБ и Ж. конвенция. Не е принуден да напусне А., а е заминал поради дългогодишното си оставане без работа и желанието си да разреши здравословния проблем. Съгласно Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН „Мигрантът е лице, което, по причини, различни от изборените в определението, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде... Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец”.

Оспорващият изрично посочва пред съответното длъжностно лице в Д., че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината си, нито му е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, доколкото липсват такива данни.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде

предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. З. е роден и живял в [населено място], в близост до [населено място]. Видно от приложените по преписката справки № 01-475/22.01.2013г. и № 01 5489/ 17.10.2012 г. на дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“ при Д. е налице различие в регионите по отношение на сигурността. Въпреки сложната и непредвидима обстановка в А., в районите на север и в централната част на страната талибаните нямат толкова силно присъствие, така че възможността им за целенасочено насилие срещу хората там е по-малка. По отношение на бежанците, ВКБООН планира завръщането на 172 000 афганистански бежанци през 2013г.

При издаване на оспорения административния акт органът се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С-465/07 на Съда на Европейския съюз. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в района на местоживеене на молителя да съществува такава насилие или въоръжен конфликт, което да представлява тежка заплаха за живота и сигурността му, за да обоснове предоставянето на временна закрила под формата на хуманитарен статут. Данните в справките не сочат в А. да се установява наличие на въоръжен конфликт, въпреки продължаващата заплаха от атентати в страната.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че спрямо заявителя за закрила са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република Б.. Личните мотиви на молителя да остане в Б. не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на А. Д. следва се отхвърли като неоснователна.

Волен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д., [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 880 от 17.06.2013г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: